

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1197/2014
18.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.С., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Д.С., адвоката Б.Б. и адвоката М.А., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К 1/14 од 17.04.2014. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 617/14 од 01.07.2014. године, у седници већа одржаној 18.12.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Д.С., адвоката Б.Б. и адвоката М.А., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К 1/14 од 17.04.2014. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 617/14 од 01.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу К 1/14 од 17.04.2014. године окривљени Д.С. је оглашен кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика за које је осуђен на казну затвора у трајању од три године и три месеца. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име судског паушала износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. На основу члана 246. став 7. КЗ у вези члана 87. ст. 1. и 3. КЗ изречена је мера безбедности одузимање предмета од М.Р. и то ... у количини од 1,858 грама, док је на основу чл.91. и 92. КЗ од окривљеног Д.С. одузета имовинска корист и то новац у износу од 9.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 617/14 од 01.07.2014. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Д.С. и преиначена је пресуда Вишег суда у Лесковцу К 1/14 од 17.04.2014. године у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Нишу окривљеног Д.С. за кривично дело

неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које је наведеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од три године и три месеца у коју казну му се урачунава и време проведено у притвору почев од 29.10.2013. године до 15.11.2013. године, док су жалба браниоца окривљеног у осталом делу и жалба Вишег јавног тужиоца у Лесковцу одбијене као неосноване, а пресуда Вишег суда у Лесковцу К 1/14 од 17.04.2014. године у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених пресуда захтев за заштиту законитости су благовремено поднели браниоци окривљеног Д.С., адвокат Б.Б. и адвокат М.А., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење Апелационом суду или да преиначи побијане пресуде у целини и окривљеног Д.С. ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Д.С., адвоката Б.Б. и адвоката М.А., је неоснован.

Браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости истичу да се побијане правноснажне пресуде заснивају искључиво на незаконитом доказу, односно да су исте донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер чињенично стање које је утврђено у пресуди Вишег суда у Лесковцу, а које у потпуности као другостепени прихвата и Апелациони суд у Нишу, је између осталог утврђено на основу исказа сведока М.Р., који је по оцени првостепеног суда поткрепљен исказима сведока Д.А., И.Ђ. и Б.Ц., а који су своје исказе као службена лица дали на основу ранијих оперативних сазнања, из којих сазнања су очекивали критичном приликом долазак сведока М.Р. и његов сусрет са окривљеним у вези купопородаје опојне дроге, јер су ранијих дана у односу на критичан дан опсервирани окривљеног и уочили сусрет окривљеног и сведока М.Р., а да су на основу оперативних сазнања такође очекивали њихов поновни сусрет и 29.10.2013. године. С тим у вези, браниоци окривљеног наводе да оперативна сазнања нису чињенице које чине обележја кривичног дела, а опште је позната чињеница да се полицијски службеници о оперативним сазнањима никада не изјашњавају у кривичном поступку, па ни суд ни одбрана у поступку не знају садржину оперативних сазнања на основу којих се не може засновати судска пресуда, због чега се по оцени бранилаца побијане пресуде заснивају искључиво на незаконитом доказу – оперативним сазнањима полицијских службеника, а једини доказ који би онда преостало у овом поступку била би мањкава изјава сведока М.Р., која без наведених оперативних сазнања нема никакав смисао нити значење.

Из списка предмета произилази да је у побијаној пресуди Вишег суда у Лесковцу чињенично стање, које у потпуности као правилно утврђено прихвата и Апелациони суд у Нишу, између осталог утврђено на основу исказа сведока М.Р. који је у сагласности са прихваћеним исказима сведока Д.А., И.Ђ. и Б.Ц., а из исказа која три наведена сведока суд утврђује да су они као полицијски службеници имали оперативна сазнања да ће се сведок М.Р. сусрести са оптуженим Д.С. критичног 29.10.2013. године, те да су у вези са тим службеним возилом критичног дана пратили сведока М.Р. који се налазио у такси возилу и који се потом зауставио код маркета И. у Л., када је изашао из такси возила сусрео са окривљеним који је дошао са својим возилом ..., у које возило је ушао сведок М.Р., те да су сведок Р. и окривљени возилом окривљеног наставили да се крећу у правцу мотела ..., а да су их они све време пратили службеним возилом, када је окривљени Д. зауставио своје возило из којег је изашао сведок М.Р., а окривљени се својим возилом удаљио старим аутопутем, након чега је из службеног возила изашао сведок Д.А. и упутио се ка сведоку М.Р. и приступио интервенцији, којом приликом је сведоку М.Р. из руке испало 11 мањих ПВЦ пакетића, који су од њега привремено одузети.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП је прописано да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Одредбом члана 91. ЗКП је прописано да је сведок лице за које је вероватно да ће дати обавештење о кривичном делу, учиноцу или о другим чињеницама које се утврђују у поступку, док је чланом 92. став 1. истог законика прописано да свако лице које може да пренесе своја сазнања или опажања у вези са предметом сведочења има способност сведочења.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, искази сведока Д.А., И.Ђ. и Б.Ц. су докази који су изведени у складу са одредбама Законика о кривичном поступку и нису прибављени противно чланом 16. став 1. ЗКП, те се не ради о доказима на којима се пресуда не може заснивати. Наиме, наведени сведоци су се о критичном догађају изјашњавали на основу својих непосредних сазнања и опажања, јер су се сва три сведока критичном приликом налазила у службеном возилу које је пратило сведока М.Р., па затим и окривљеног Д.С. и своје исказе су дали на основу онога што су том приликом непосредно видели и опазили.

Дакле, по налажењу овог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног истиче да су побијане пресуде засноване искључиво на незаконитом доказу, односно оперативним сазнањима полицијских службеника, јер се полицијски службеници као сведоци у овом кривичном поступку, а поводом самог критичног догађаја од 29.10.2013. године нису изјашњавали на основу својих оперативних сазнања, па самим тим и чињенично

стање које је описано у изреци побијане првостепене пресуде није утврђено на основу оперативних сазнања полицијских службеника, већ на њиховим исказима који су дати на основу њихових непосредних опажања везаних за сам критични догађај.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.**